

YOUNG
ADULT

Lindsey
Roth Culli

**VARA ÎN
CARE AM
SPUS DOAR
DA**

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

CAPITOLUL 1

Să ai o criză existențială în mijlocul discursului de absolvire a liceului e cu adevărat un moment nașpa.

— Eu, una, ăăă...

Mă uit în jos la fișa umezită și boțită pe care o țin strâns în mână, iar notițele făcute cu meticulozitate se estompează, până când arată mai mult ca o supă alfabet decât ca discursul pentru perfecționarea căruia mi-am consumat fiecare moment liber din ultima lună – sărind peste pauzele de prânz, ca să lucrez la ciorna lui în bibliotecă, revizuindu-l în minte seara, la duș, repetând cuvintele iar și iar, în timp ce presăram mozzarella rasă pe pizza, în bucătăria plină de aburi a restaurantului părinților mei. Acum, simt cum obrajii îmi ard de parcă aş sta în fața cuptorului încins la 250° Celsius, iar pe buza de sus mi se formează o dără sărată de transpirație.

Mă forțez să ridic privirea spre mulțimea din amfiteatru și-mi văd colegii de clasă uitându-se la mine cu un amestec de plictiseală și un soi de anticipare sumbră, sunt sigură de asta, toți întrebându-se dacă nu cumva sunt pe cale să mă sufoc și să cobor

în fugă de pe scenă. Uite-o pe Tricia Whitman, pe care o cunosc din numeroasele ei postări #cruiseclothes de pe Instagram – o să-și petreacă următoarele două săptămâni pe un pachet de lux, undeva în Caraibe. Uite-l și pe Henry Singh, care acum câteva săptămâni s-a certat urât cu iubitul lui, în mijlocul restaurantului, și i-a turnat în poală o salată Caesar întregă, apoi a ieșit valvârtej în parcare. Cecily Johnston, singura persoană din toată școala noastră care a luat un punctaj mai mare decât mine la testele SAT¹. Să fie absolut clar: nu sunt prietenă cu niciunul dintre oamenii ăștia. Adevărul este că nici măcar nu am vorbit cu majoritatea dintre ei. Dar asta nu înseamnă că nu știu ce hram poartă, deși cei mai mulți dintre ei probabil că mi-au văzut numele în program azi-dimineață, s-au întors către vecinii lor și au spus ceva de genul: *Cine naiba e Rachel Walls?*

Tresar la gândul acesta, imaginându-mi sprâncenele lor ridicate, cu uimire, în timp ce încearcă fără succes să mă localizeze: fata aia care a venit pentru un schimb de experiență cu studenți străini și care a stat aici doar un semestru, poate? Fata ciudată care făcea teatru și care purta mereu rochii negre fără formă și un voal din plasă? O femeie de serviciu neașteptat de inteligentă, care s-a strecurat noaptea târziu în sala de matematică a doamnei Ali, să facă niște calcule complicate pe tablă?

Apoi mă recunosc vag, pe măsură ce mă apropiu de podium: *Aha... aia. Ambițioasa. Plicticoasa. Pudica.*

Vino-ți în fire, patatina², o aud în minte pe *nonna*³, cu o clipă înainte ca în sfârșit s-o văd în partea din spate a amfiteatrului,

¹ Abreviere pentru Scholastic Aptitude Test, Test de Aptitudini Școlare (n. tr.).

² Cartofior, „gogoșică“, termen de alint, în lb. italiană, în original (n. tr.).

³ „Bunica“, în lb. italiană, în original (n. red.).

unde stă împreună cu mama și cu tatăl meu vitreg. Capul ei cu părul cenușiu tuns bob este ușor înclinat, în timp ce mă așteaptă să continui.

Inspir adânc și mă aleg cu o gură de aer îmbibat de parfum și iz de corpuri transpirate în robe din poliester, apoi îmi mai dreg vocea o dată. La urma urmei, doar pentru că nu sunt pe cale să fiu votată cea mai populară din anuar – locul acela e ocupat de Clayton Carville, marea vedetă a fotbalului din Westfield și posesor al unui profil de o frumusețe criminală – nu înseamnă că nu îmi merit locul. Dimpotrivă. De fapt, alegerile care m-au făcut complet invizibilă pentru acești oameni sunt aceleași care m-au adus aici, în acest moment și în cele ce urmează. Adică, să țin discursul ăsta afurisit și apoi să plec naibii din oraș, ca viața mea reală să poată începe, în sfârșit.

Apăsând pupitrul cu mâinile, continui:

— Dacă vă duceți la Oval Beach astăzi și construiți un castel de nisip, apoi vă întoarceți mâine, n-o să-l mai găsiți, căci l-au spălat valurile. Acea deplasare spre haos – în știință este cunoscută sub numele de *entropie* – este inevitabilă. Nimic nu scapă de implacabilitatea ei. Într-un sistem închis, lăsat în voia sorții, dezordinea, sau haosul, sporește întotdeauna. Întotdeauna. Ordinea, așadar, necesită efort. Energie. Multă. Iar succesele noastre de aici, de la Westfield, nu fac excepție. Cluburile de dezbateri la fel de bune ca al nostru nu ajung la turneul național fără antrenament. Echipele de fotbal ca a noastră nu câștigă campionatele de stat fără colaborare și muncă în echipă.

Acum, mă uit la Clayton – și, da, e posibil să fi adăugat referirea la fotbal special ca să am o scuză să mă uit la el, tolănit în rândul al doilea, cu picioarele lungi ușor desfăcute – înainte de a continua:

— Dragi colegi absolvenți, noi nu am ajuns aici întâmplător. Suntem aici astăzi datorită muncii asidue. Datorită sânguinței.

Datorită faptului că am consumat energie și am făcut sacrificii. Și, cu toate că ar trebui să sărbătorim realizările din ultimii ani, aceasta este denumită o ceremonie *de început*. Cu alte cuvinte, acum începem. Astăzi marcăm sfârșitul liceului și începutul a ceva nou.

Mă uit din nou la Clayton, privirea mea fiind atrasă de silueta lui suplă și înaltă, chiar și fără să am la îndemână o scuză contextuală, și aproape că renunț de tot la notițe, când îmi dau seama că și el se uită la mine. Ceea ce, bine, da, intelectual, știu că e logic – la urma urmei, eu țin discursul de absolvire al generației din care face și el parte –, dar apoi *zâmbeste*, cu gropițe în obraji și o expresie provocatoare, cu limba prinsă pentru o fracțiune de secundă între dinții albi și drepți.

Poți să rămâi însărcinată de la un zâmbet? Întreb și eu doar...

Abia după ce directorul Howard face un pas în față, spune ceva la microfon, iar întregul amfiteatru izbucnește în urale, îmi dau seama că trebuie să fi terminat cumva de vorbit. Toți cei din public se ridică în picioare, își scot tocile și le aruncă în aer. Nu și eu, însă. Sincer, coordonarea mână-ochi nu este ceva cu care să mă laud, chiar dacă imaculata concepție a copilului lui Clayton Carville, prin intermediul zâmbetului său, *nu* a avut loc. Oricum, în clipa asta, nu vreau să risc sub nicio formă. Să văd cum aterizează la șase rânduri distanță, lăsându-mă blocată cu toca altcuiva – cu sudoare, șampon, și mătreață cu tot.

Scârbos!

În schimb, o bag sub braț și aplaud politicos, bătând cuba la întâmplare cu vreo cinci oameni, apoi îmi croiesc drum prin mulțimea densă, gălăgioasă. Tocmai am văzut din spate capul tatălui meu vitreg – are o porțiune de chelie, pe care tot încearcă s-o acopere pieptănându-și părul în diverse feluri, dar adevărul e că nu păcăleşte pe nimeni –, când Ruoxi mă apucă de braț.

— Rachel!

Și ea își ține toca în mână, ceea ce probabil că explică în multe feluri de ce ea îmi este cea mai bună prietenă. De asemenea, teoretic, ea este *singura* mea prietenă – doar dacă nu-l punem la socoteală pe Miles, iar eu, categoric, nu-l pun la socoteală. Asta nu schimbă cu nimic faptul că, în afară de *nonna*, ea este practic persoana pe care o iubesc cel mai mult din toată lumea. Habar n-am ce o să mă fac fără ea vara asta – sau, că tot veni vorba, la Northwestern University, în toamnă.

— Bravo, fato!

— Mulțumeeeeesc!

Mă aplec să îmi pun brațele în jurul corpului ei micuț și slab.

— Și îți mulțumesc că n-ai leșinat de plictiseală, chiar dacă ai auzit deja toată povestea de zece mii de ori.

— După fiecare repetiție s-a îmbunătățit, îmi zice, fluturându-și părul des și ondulat de la ceafă și încercând să se răcorească.

Chiar și cu sandalele cu talpă din plută, este cu un cap mai scundă decât mine, iar unghiile de la picioare, de un roz aprins, ies în evidență pe pielea ei închisă la culoare.

— Ca un cântec al lui Justin Bieber, continuă ea.

— Eu și *Biebs*. Modelăm mințile tinere. Inspirăm tineretul.

— Exact.

Ruoxi face un pas mai aproape, aruncând o privire ucigătoare peste umăr, când un individ neatent o lovește din spate.

— Deci, uite ce s-a întâmplat, zice coborând vocea. Stăteam lângă Paul Haberman, în timpul ceremoniei, da?

— Pot să te întreb ceva? izbucnesc eu, amintindu-mi de ezitarea mea din timpul discursului.

Paul Haberman scrie pentru *Westfield Courier* și a adunat o grămadă de urmăritori pe Snapchat, unde timp de un an a publicat zilnic fotografii artistice ciudate, cu prânzul lui de la cantină;

în ceea ce privește scara socio-economică a popularității, eu l-aș situa bine înfipt în clasa de mijloc.

— Oare avea idee cine sunt? Când am urcat acolo, vreau să spun?

— Ce?

Ruoxi mă privește ciudat.

— Nu știu. Nu l-am întrebat. De ce n-ar ști?

— În fine, clatin eu din cap.

Cele mai bune prietene sau nu, ăsta nu e momentul pentru o discuție pe tema *mi-am petrecut ultimii patru ani cultivându-mi în mod intenționat anonimatul total, iar în această dimineață am început să-mi fac griji că poate a fost o imensă greșală.*

— Scuze. Continuă!

— Biiiiine.

Ruoxi nu e convinsă, dar nu insistă.

— Așadar, Paul m-a întrebat ce fac în seara asta, iar când i-am spus că probabil stau cu tine, mi-a zis că Bethany face o chestie la ea acasă și că ar trebui să mergem.

Îmi scapă un hohot de râs, după care îmi dau seama că nu glumește.

— Stai așa, *pe bune?*

Încă din clasa a X-a, Bethany ba e cu Clayton, ba se ceartă; spatele casei ei este chiar lângă un pârau îngust, dincolo de care este spatele casei mele, ceea ce înseamnă că am avut parte de locuri în primul rând la spectacolul oferit de numeroasele lor despărțiri și împăcări – mă rog, și giugiuleli –, tot cam de atunci. Nu că mi-aș face un obicei din a-i spiona sau ceva de genul ăsta, dar am ochi și un geam de la dormitor poziționat convenabil și, sincer, sunt în pijamale de pe la 11, în majoritatea serilor de sâmbătă. Asta-i viața, ce să-i faci?

— Vrei să mergem?

— Dacă mă iei pe tonul ăsta, nu vreau, zice Ruoxi ferm, apoi ridică din umeri: Dar da, cred. Nu știu. Ar putea fi distractiv, nu?

— Adică, dacă vrei să te alegi cu spălături stomacale și să iei HPV, da, sună super.

— Ei, haide, Rach, se încruntă Ruoxi. Chiar crezi că-i așa?

Poate că nu sunt o cunosătoare a petrecerilor de liceu, dar m-am uitat pe conturile de pe rețelele de socializare ale multor oameni și am văzut destule *Friday Night Lights* ca să știu exact în ce o să ne băgăm, dacă mergem la Bethany în seara asta. Pot să stau singură și stângace într-un colț și în confortul propriei case, mulțumesc. Nu am nevoie să mă machiez și să mă fac de râs în public.

— Da, zic eu pe un ton inexpressiv. Cred că exact așa e.

— Mă rog, bine, zice Ruoxi, aparent netulburată. Poate chiar așa e. Dar eu plec mâine la Interlochen, știi? Și va fi atât de intens și de stresant și... Nu știu. Nu ești niciodată curioasă? De exemplu...

Vocea ei se stinge.

— Cum e să fii o persoană normală?

— Într-un fel! râde Ruoxi ușor, deși cred că niciuna din noi nu găsește asta deosebit de amuzant. S-a terminat școala, știi? Am reușit. Și e vorba de-o singură noapte.

Vorbește serios, îmi dau seama, simțind o ușoară vinovăție pentru că am respins ideea cu răutate. La urma urmei, nu e vorba că nu-i înțeleg entuziasmul. Doar era cât pe ce să am o cădere nervoasă azi, tocmai din cauza asta.

— Ai dreptate, îi spun, străduindu-mă să zâmbesc. Categorie, ar trebui să mergi.

— Iar tu ar trebui să vii cu mine, zice imediat. Știi cine va fi acolo, nu?

Rânjește.

— În discursul tău de astăzi, trimiterea aia la echipa de fotbal a fost foarte abilă și bine integrată.

— Mulțumesc.

Pentru un moment cu adevărat nebunesc, chiar mă gândesc: o să îmi bat capul cu ce să mă îmbrac și o să pierd o oră cu un tutorial de pe YouTube, încercând fără succes să-mi fac părul să arate ca al lui Bethany, o să beau suficientă bere încât să îmi pierd mințile pentru o vreme. În cele din urmă însă, la fel ca întotdeauna, clatin din cap.

— De fapt, chiar nu pot, o mint eu. Sunt de serviciu la restaurant în seara asta.

— Ei, las-o baltă. Ruoxi strânge din buzele sale de un roșu aprins: Vrei să-mi spui că părinții tăi chiar te obligă să-ți petreci noaptea absolvirii servind pizza?

Bineînțeles că nu. De fapt, probabil că ar muri de fericire dacă le-aș spune că vreau să merg la o petrecere adevărată, să socializez cu colegii mei. La naiba, probabil că s-ar oferi să plătească pentru un butoi de bere.

— Daaaa? încerc eu.

Ruoxi își dă ochii peste cap.

— Ai toată viața la dispoziție ca să muncești, îmi amintește ea, lovindu-mă ușor pe braț cu toca. Vara asta ar trebui să încerci să te distrezi. Doar puțin.

Fac o grimasă.

— Of, bine, domnișoară mă duc într-o-tabără-de-șmecheri-unde-voi-exersa-la-pian-douăzeci-și-patru-de-ore-pe-zi.

— Unde o să port șosete până la genunchi, cu pantaloni scurți, geme Ruoxi. Nu uita de șosetele până la genunchi, cu pantaloni scurți.

Totuși, zâmbește. Știu că de fapt e încântată de planurile ei pentru vară, cu tot cu uniforma aia urâtă.

— Ca s-o spunem p-aia dreaptă, cred că sunt doar vreo 23 de ore și 15 minute pe zi. Avem pauze de masă, cu mâncare sănătoasă, și pauze de mers la baie.

— Asta, presupunând că te duci repede și nu vorbești cu nimeni în timp ce ești acolo.

— Exact, zâmbește Ruoxi. Trimite-mi un mesaj, dacă te răzgândești în legătură cu seara asta, bine?

Asta... cu siguranță că nu se va întâmpla, dar îmi pare inutil s-o spun. Peste umărul lui Ruoxi, îmi văd familia așteptând lângă ușile amfiteatrului, părinții mei cu zâmbete prostești identice, iar Jackson, fratele meu mai mic, jucându-se pe telefon. *Nonna* își flutură brațele, iar nenumăratele brățări îi zornăie de parcă ar încerca să ajute un Boeing 747 să aterizeze.

— Bine, promit eu, și o îmbrățișez pe Ruoxi încă o dată.

Mă strecor spre ieșire pe un rând de scaune din catifea roșie, înjurând în barbă în timp ce roba mea din poliester se agață de un braț de scaun scrijelit. Tocmai reușesc să mă eliberez, când cineva îmi rostește numele.

— Hmm?

Ridic privirea și înlemnesc, de parcă aș fi pășit pe o gumă de mestecat uriașă: în picioare, printre scaunele din spatele meu, este Clayton Carville însuși, cu roba descheiată, lăsând să i se vadă pantalonii bleumarin și cămașa albă de gală. Și-a descheiat nasturele de sus și și-a desfăcut cravata, astfel încât îi văd scobitura gâtului, sub mărul lui Adam, unde pielea este subțire și cu aspect vulnerabil.

— Frumos discurs astăzi, îmi zice el.

Doamne Dumnezeule!

— Și ție! zic automat, apoi tresar. Adică... hmm... Felicitări. Pentru... absolvire.

Foarte finuț, Rachel. Cu adevărat genial.

— Mulțumesc, zice Clayton, plecând capul aproape timid și trecându-și o mână prin părul tuns scurt. În fine. Ne mai vedem pe aici, presupun?

— Sigur! ciripesc, deși, sincer, habar nu am unde și când ar putea însemna *pe aici*.

El se duce la Marquette în toamnă, am dedus după hanoracul pe care a început să-l poarte la școală după vacanța de primăvară, dar în afară de asta nu știu nimic despre viitorul lui, cu excepția faptului că acesta este punctul în care se desparte de al meu, în stilul două-cărări-în-pădurea-aurie¹.

Niciodată nu am fost suficient de curajoasă să-i spun lui Clayton ce simt pentru el. Niciodată nu am fost suficient de curajoasă să vorbesc cu Clayton, punct, iar acum e prea târziu.

— Hm. Ai grijă de tine.

— O să am, zice și afișează iarăși zâmbetul acela scurt și binevoitor.

Este zâmbetul unei persoane care niciodată nu s-a gândit prea mult dacă să meargă sau nu la o petrecere. Este zâmbetul unei persoane care niciodată nu s-a întrebat dacă nu cumva și-a trăit greșit primii șaptesprezece ani din viață.

— Pa, Rach.

— Hei, Clayton! strigă cineva din cealaltă parte a amfiteatrului.

A plecat înainte măcar să-mi dau seama că mi-a zis Rach sau cât de ușor i-a venit să-mi zică așa. Nu știu cât timp rămân pe loc, îmi revin în cele din urmă și încep să traversez amfiteatrul spre familia mea, aruncând o ultimă privire peste umăr.

¹ Aluzie la poezia lui Robert Frost, „The Road Not Taken“ („Calea pe care n-am apucat“) (n. red.).